

CAP A L'ECLIPSI DEFINITIU

ALÍCIA TOLEDO

FA UNS CINC ANYS QUE ESPERANÇA CAMPS VA COMENÇAR A FER-SE UN LLOC EN EL PANORAMA LITERARI. L'ANY 2003 VA OBTENIR EL PREMI DE NARRATIVA JOANOT MARTORELL AMB *ENLLÀ DE LA MAR*. UN ANY DESPRÉS, GUANYAVA EL CIUTAT D'ALZIRA DE NOVEL·LA AMB *QUAN LA LLUNA ESCAMPA ELS MORTS*. ARA ES PUBLICA LA SEUA DARRERA NOVEL·

LA, *ECLIPSI*, EL RELAT D'UNA DONA TENALLADA PEL SENTIMENT DE CULPA. UNA HISTÒRIA, SENSE PAL·LIATIU, SOBRE L'AUTODESTRUCCIÓ, QUE REPRÉN EL TO INTIMISTA I APROFUNDEIX EN LA DIMENSIÓ PSICOLÒGICA DELS RELATS ANTERIORS DE L'AUTORA. L'OBRA LI HA VALGUT EL I PREMI BANCAIXA DE NARRATIVA VAE.

Marina Mercadal, la protagonista d'*Eclipsi*, decideix imposar-se un procés de degradació física i mental per a expiar la culpa que la devora. Esborrar-se significa esborrar-la. I amb aquesta determinació tremebunda es reclou en un petit apartament turístic de Menorca, banyada en whisky i vi barat, nodrida amb poc més que sopes de sobre i decidida a sucumbir d'una mort lenta i dolorosa. El suïcidi ràpid i net seria massa fútil en les circumstàncies que l'envolten. Aquesta dona, assetjada pel sentiment de culpa, vol tastar la fel de cada pas en la seua marxa cap a l'anorreament. Caldrà, doncs, envoltar-se d'un ambient malsà i d'un ideal de repugnància que la guie envers l'eclipsi definitiu.

«A LA VIDA HI HA IMPONDERABLES»

I tanmateix, l'evocació que fa Camps d'aquesta cursa autodestructiva evita, tant com li és possible, el recurs escatològic, massa fàcil i, de vegades, de mal gust. L'afany de l'autora es concentra més a mostrar que no a contar i, sobretot, a contrastar la sordidesa de l'estat actual de decrepitud del personatge amb la seua vida anterior de burgesa acomodada i pletòrica. I en aquest sentit, la subtileza amb què tracta els detalls més ínfims és esfereïdora. I ho és perquè posa l'èmfasi en la precarietat del nostre benestar, en el seu caràcter passatger, com l'eclipsi; perquè ens adverteix que de la llum a la tenebra només hi ha un pas, un mal pas. La Marina bé que ho sap, això, perquè ella ja ha fet el pas, el mal pas, i per això escriu: «A la vida hi ha imponderables. Faltes d'ortografia. Accidents de trànsit. Cadires de rodes. Malalties irreversibles. Senyals de prohibit el pas i apartaments pudents».

A la vida hi ha imponderables i cadascú els paeix com vol o com pot. La Marina se'ls beu. De fet, dels imponderables de la vida ja ens havia parlat Camps en les novel·les anteriors. I és que, en certa manera, insinuen un *leit-motiv* en la seua obra habitada per personatges sempre decidits a plantar cara a l'imprevisible; combatents del dia a dia, disposats a bregar, a la seua manera, per la vida o per la destrucció, tant se val. Lluitadors, en definitiva.

UNA NARRADORA ESCRUPOLOSA

La Marina Mercadal, malgrat sojornar en les tenebres, tot i no sentir cap mena de respecte envers els altres ni, molt menys encara, envers ella; aquesta «borratxa, vella i bruta» és extremadament escrupolosa amb l'escriptura del seu relat. En un primer moment, quan el seu «àngel de la guarda» –la veïna Agnés–, en una de les seues intromissions altruistes, li deixa discretament a casa un PC atrotinat, la Marina no es decideix a servir-se'n. I si ho fa finalment, serà amb molta prevenció. I per això escriu: «Com he de dir que estimava Tomàs sense caure en la vulgaritat?». Camps posa en boca de la protagonista, els seus neguits de narradora conscienciosa. Una preocupació que, en el seu cas, es tradueix en espontaneïtat elaborada. El resultat és un estil àgil i primmirat alhora; una prosa que defuig l'adjectiu accessori, el comentari banal, l'explicació supèrflua, però també l'estridència inoportuna. No debades, Camps ha publicat tres novel·les en a penes cinc anys, i en totes tres retrobem intacta la mateixa narradora exigent i fidel. Fet i fet, un camí, tot just encetat, que apunta cap a la plenitud.

**L'autora
posa l'èmfasi en
la precarietat del
nostre benestar, en el
seu caràcter passatger,
com l'eclipsi: de
la llum a la tenebra,
només hi ha un pas,
un mal pas**

ECLIPSI. ESPERANÇA CAMPS. BROMERA, 2007.